

Scott

Ik heb het niet zo op de tandarts en ik probeer er zo veel mogelijk onder uit te komen. Dat gaat lang goed. Tot nu.

Dus zit ik nu te wachten in één van de meest deprimerende ruimtes in de wereld. Zelfs het hol van Joer is minder deprimerend. Iedereen zit in die ruimte te wachten totdat ze gefolterd gaan worden. Te duimen dat de beul barmhartig zal zijn.

Vandaag zit ik in de dodencel met een moedertje met een stierlijk vervelend jochie. Hij maakt te veel lawaai. Hij beweegt te veel. Hij ziet er vies uit. Een schreeuwende, rennende klodder snot, die niet door zijn moeder wordt weggeveegd. Deze extra marteling moet ik ondergaan met een man van een jaar of veertig. Hij zit te grijzen als een debiel, maar lijkt een beetje groen. Hij ziet vast ook op tegen die laatste stappen naar het schavot.

Weet je wat mij nog het meeste irriteert aan mijn bezoek aan de folterkamer, is dat het niet ruikt. Het is gewoon deprimerend geurloos en kleurloos. Vergeet ook niet dat het geen kleur heeft.

Dan komt op een gegeven moment de beul kijken wie hij terecht zal stellen. Ik kijk uitdrukkingloos, zodat hij geen reden heeft om mij te kiezen. De man van, ehm eh, vijftig - ik dacht dat hij jonger was. Zie je wat dit met je doet - wordt geroepen. Hij staat een beetje aarzelend op, loopt weifelend richting zijn beul en kijkt dan nog één keer wanhopend om. De deur sluit achter hem. Ik ga nog maar een keer mijn tanden poetsen. Misschien poets ik het gaatje weg.

Als ik terugkom verdwijnt de moeder met haar snot de kerker in. De man is blijkbaar meteen weggebracht. Vijf minuten later komt het kind de kamer uitstormen met een lolly in zijn mond. Je mag natuurlijk helemaal niet hopen dat hij valt, maar zo wel in volle vaart vol op zijn snotneus.

“Meneer Hawthorne?”

De beul spreekt mijn naam helemaal goed uit met zelfs een klein beetje Brits accent. Dat was me nog niet eerder opgevallen.

Ik slof moedeloos zijn martelkamer binnen. Het is even steriel, geur en kleurloos als de wachtkamer. En geluidloos, het is ook geluidloos.

“Waar is Clara?” vraag ik hem.

“Mmh?”

Een afwezige tandarts. Fijn, nog een nagel aan mijn doodskist.

“Je assistente.”

“Oh, ehm, Clara. Die heeft vrij.”

Oh, fijn, geen hulp en niemand om hem te matigen in zijn wreedheid.

“Wees maar bang. Ik kan het ook alleen,” zegt hij dan nog ter geruststelling. Ik wil al gaan rennen, maar ga toch zitten. Ik ben net een konijn, die verstijft bij aanblik van een aanstormende auto. Als een gewillig slachtoffer ga ik in de stoel liggen.

Hij zet de lamp goed en pakt een spiegeltje. Hij stopt hem achterlijk diep in mijn mond.

“Ik zal eens even kijken. Ah, ik zie het al. Wil je een verdovinkje?”

Ik knik panisch ja. Hij haalt een spuitje tevoorschijn. JEZUS! Wil hij me omleggen of zo!

Ik boor mijn nagels in de armleuning. Hij legt aan. Ik zie een kastdeur openzwaaien. Er staat een man in de kast.

“Een wortelkanaalbehandeling was het, hè”

Mijn ogen sperren wijd open.

“Wat?”

De naald doorboort bijna mijn hele kaak.

“AAAAAHHHHH!!!”

De receptioniste

Daar is meneer Hawthorne. Wat is dat toch een charmante man en zo knap. Hij heeft zo'n mooi accent.

“Goedemorgen, meneer Hawthorne.”

Meneer Hawthorne kan nog net een glimlachje opbrengen, die wel heel mooi is overigens.

“Goedemorgen, Jenny.”

Meneer Hawthorne loopt door de wachtkamer in. De deur heeft een sluiterslot en gaat langzaam dicht. Hij gaat zitten. Hij ziet er wel weer wat angstig uit. Er hangt ook een beetje een raar sfeertje in de wachtkamer. Ik weet niet wat het is. Hij heeft ook door dat er iets is met de sfeer. Hij kijkt een beetje moedeloos rond.

Ik hoor nog even dat Tom overdreven luidruchtig is. Wat is er toch met die jongen. Hij is anders zo rustig. Dan sluit de deur van de wachtkamer.

Wanneer ik een tijdje telefoontjes heb afgehandeld komt Tom met zijn moeder naar buiten lopen. Tom heeft een lolly en ziet er niet uit. Zijn gezicht zit onder het snot. Hoe kan dat nou? Zijn moeder is anders zo net en waar het Tom die lolly vandaan. Nu loopt zijn moeder een beetje apathisch achter hem aan. Bovendien waar is die meneer, ehm, hoe heet hij ook al weer die voor hen was gebleven. Heb ik die gemist. Ik zal eens kijken. Misschien moest hij wachten.

Ik zie dat de wachtkamer leeg is. Dan hoor ik een doodscreet uit de behandelkamer komen.

Ik ga gauw kijken. Ik doe de deur open en zie.....

“AAAAAHHHHHHH!!!!”

Joer

Ik zie hem binnenkomen. Hahaha, wat is het toch een watje. Hij kijkt panisch rond. Ik heb voor de zekerheid wat aan de sfeer gedaan.

Zou hij me herkennen? Ik ben, ehm, ik ben veertig en een beetje groen. Ik ben ook bang, zeg maar. Hij gaat zitten en kijkt rond. Even dat rotjoch opstoken. Simalabim, even wat peper in het jochie en katjing moeders wat valium. O, wat zal hij dat naar vinden.

Even spieken. Ja, dat gaat goed. Misschien nog wat meer aan de ruimte doen. Ik vind zijn humeur nog steeds te goed. Simalabim enzo. En oh ja straks nog even goed je tanden poetsen. Ik wil geen vieze geur.

Zo en dan nu de tandarts.

“Dag meneer, ehm, hoe spreekt u dat uit?”

“Slaap!”

“Willem? Gaat het. Hé, wie bent u?”

“Dag, mevrouw. Slaap!”

Zo, nu even die zandzakken wegbergen. De assistente kan onder het bureau en ehm, de tandarts in de kast. Even kijken hoe zie hij eruit. Ehm, zo!

Even de moeder en haar rat afhandelen.

Ja, heel goed, vijf gaatjes. Hier neem een lolly. Ach, het eigenlijk toch een schatje. Veel plezier met je crimineeltje.

En dan nu Scott! Alles even klaarleggen. Zo een beetje verdoving. Niet te veel, want dan leg ik hem om. Leuk een ondoode slaaf, maar Scott heeft zo zijn waarde als levende.

“Meneer Hawthorne.”

“Waar is Clara?” vraag Scott.

“Mmh?” Wie bedoelt hij.

“Je assistente.” Ach ja, die vrouw.

“Oh, ehm, Clara. Die heeft vrij.”

Ik zie het bloed uit zijn gezicht trekken. Even geruststellen, voordat hij de benen neemt.

“Wees maar niet bang. Ik kan het ook alleen.”

Ik prop meteen dat spiegeltje in zijn keel als hij ligt.

“Ik zal eens even kijken. Ah, ik zie het al. Wil je een verdovinkje?”

Zo, de grootste spuit, die ik vinden kon. Hahaha, hij schrikt zich nog dood!

“Een wortelkanaalbehandeling was het, hè”

Zijn ogen sperren wijd open.

“Wat?”

Hatsiekidee, der in met die spuit.

“AAAAAHHHHHH!!!!” Net een speenvarken!

Ik kom niet meer bij.

“Tadaaa!!” Ik spring tevoorschijn uit mijn vermomming.

“Joer, vuile klootzak,” brengt hij moeilijk uit. Hij komt wankel overeind. Zijn gezicht hangt half scheef. Hij probeert zijn handen om mijn nek te doen. Heeft geen zin, Scott. Heeft geen zin.

Hij probeert nog meer te schelden, maar hij is, zie ik, de controle over zijn tong kwijt.

“AAAAAHHHHHH!!!!” hoor ik achter mij hoog krijsen. Ik draai mij om en zie de receptioniste in de deuropening staan. Ze staart naar mijn minder appetijtelijke lichaam en valt dan flauw.

Oeps